

ТИХИЯТЬ ГЛАСЪ

Бесѣда отъ Учителя

София — 1929

Тихиятъ гласъ.

Сега ще прочета 6 глави отъ Евангелието на Матея, а за новата 1929 година всъки самъ да си прочете 21 глава отъ Откровението. Общиятъ сборъ отъ цифритѣ на 1929 година е 21. Като размѣните мѣстата на числата 2 и 1, ще получите числото 12. Какво означаватъ числата 12 и 21? — Числото 12 е идеалъ на човѣшката душа за единъ разуменъ, мѣдъръ животъ. Числото 21 е изразъ на великата Любовь, която осмисля нѣщата, която носи безсмъртие.

Годината 1929 показва двѣ важни нѣща за човѣка. Първо: тя опрѣдѣля пжтя, по който човѣкъ трѣбва да върви. Кой е този пжть? — Божествениятъ. Второ: тази година показва методите, чрѣзъ които човѣкъ може да ликвидира съ своята карма и да подобри положението си. Въ 1929 година има двѣ деветорки, сумата на които дава числото 18 — емблема на егоизъма въ човѣка. И въ Гисанието е казано, че числото 18 прѣставлява egoистичното у човѣка. Тъй както се развива човѣкъ днесъ, въ своето човѣшко естество, билъ той мжжъ или жена, е egoистъ. Защо? — Докато човѣкъ мисли само за себе си, за своеето лично благо, за своето до-

бро, за своята свобода, за наука и знания само за себе си, той е egoистъ човѣкъ. Сега може да се явятъ много противорѣчия и да кажете: „Не трѣбва ли човѣкъ да бж е ученъ?“

— Да, човѣкъ трѣбва да бжде ученъ, но каква наука трѣбва да владѣе? Каква наука има въ лисиците? Каква наука има въ вълците? Каква наука има въ змиите? Или, каква наука е тази, науката за задушливите газове? Или, каква наука е тази, която учи хората, какъ да погребватъ своите умрѣли? Всичко това не е наука. Истинска положителна наука е тази, която създава условия за проява на живота, както и за подобрене на живота; истинска на-

ука е тази, която внася въ душата на човѣка Любовь, Мѣдростъ, Истина и Правда. Каква наука има въ това, дѣто Мойсей хвѣрлилъ плочитѣ, на които били написани Божиите заповѣди? Каква наука има въ това, да знаятъ хората, че Мойсей изгорилъ златното тело, на което евреите се кланяли? Той турилъ праха отъ изгореното тело въ вода и накаралъ евреите да я изпиятъ. Какво означава това? Истинската наука не седи въ знанието на тѣзи факти, но въ разбиране дѣлбокия смисълъ на тѣзи факти. Съ тази постъпка Мойсей искалъ да каже на евреите, че човѣкъ може да познае Бога, само слѣдъ като изпие, слѣдъ като съвѣршено

изгуби своето злато, т. е. свое то богатство и осиромаше. Докато човѣкъ има златно тѣло, което държи като идолъ на своята душа, той не може да познае Бога. Затова, който има пари, трѣбва да ги изяде и изпие, докато най-послѣ каже: „Наживѣхъ се вече“. Слѣдъ това той ще започне да се учи, да се моли, да търси Бога.

При сегашното положение, въ което човѣкъ се намира, той посветява цѣли 16 години, докато свърши университетъ, а слѣдъ това търси начинъ, какъ да осигури живота си. Днесъ повечето мжже и жени се женятъ, нареждатъ си работитѣ, дѣца се раждатъ и умиратъ, но при все това работитѣ

имъ оставатъ неуредени. Покажете единъ човѣкъ въ свѣта, на когото работитѣ да сѫ напълно уредени! — Нѣма такъвъ човѣкъ. Най-послѣ, като видятъ тия хора, че не могатъ да наредятъ работитѣ си, казватъ: „Нищо, като отидемъ на онзи свѣтъ, тамъ всичко ще се нареди“. Питамъ: кой отъ васъ има опитността, да е разбралъ отъ своя заминалъ баша или майка, дѣдо или баба, какво има на онзи свѣтъ? По този въпросъ всички покойници мълчатъ, като риби. Всички единодушно казватъ: „Не е позволено да се говори по тѣзи въпроси“. Чудна работа! — Не било позволено да се говори Истината. Кога мълчи човѣкъ? — Когато има да дава. Обаче,

когато има да взима, той говори. Когато казваме, че човѣкъ е лошъ, че грѣши, разбираме, че той е свободенъ. Само свободниятъ човѣкъ може да грѣши. Но като грѣши човѣкъ, той става робъ на грѣха, и по такъвъ начинъ самъ се ограничава. Значи, всѣки човѣкъ е свободенъ да грѣши, но отъ та и свобода, именно, той става робъ на грѣха, самъ се ограничава. Слѣдователно, който служи на грѣха, той се подчинява на закона на ограничението, който не му носи добро. Иска ли човѣкъ да излѣзе изъ този законъ, той трѣбва да работи за придобиване на своята свобода.

И тъй, два закона сѫществуватъ въ свѣта: законъ на огра-

ничението и законъ на свободата. Свободата се проявява по два начина, но последствията на тия прояви сѫ различни. При първия начинъ, въ желанието си да бѫде свободенъ, човѣкъ грѣши, и по такъвъ начинъ се заробва. Това показва, че този човѣкъ не е готовъ за тази свобода. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ е бѣденъ, послѣденъ сиромахъ, нѣма петь пари въ джоба си. Тази сиромашия го ограничава, а той иска да бѫде свободенъ. Отива при единъ, при втори, при трети богаташъ, моли се да му помогнатъ, но всички го пѣдятъ. Най-послѣ той казва: „И азъ искамъ да бѫда свободенъ човѣкъ! Мое то достоинство се уронва отъ това положение, въ което съмъ

изпадналъ". Намира тогава оттукъ-оттамъ около 500-600 лева, купува единъ револверъ съ 12 патрона, прѣсрѣща на пътя нѣкой богаташъ, посочва му револвера си и му казва: „Чакай, сега ще ме разберешъ, кой съмъ! Или ще дадешъ, каквото имашъ въ джоба си, или ще те убия на мястото!" Богаташътъ веднага дава, каквото има, и въ този случай се заробва, изпада въ ограничения; бѣдниятъ пъкъ сега е свободенъ. Обаче, законитъ на държавата сѫ противъ крадци-тѣ. Веднага улавятъ този крадецъ, взиматъ парите му, а него турятъ въ затворъ. Значи, той е билъ временно свободенъ, а послѣ го ограничаватъ, поставятъ го въ затворъ.

Вториятъ начинъ, по който може да се придобие свободата, е чръзъ правене добро. Доброто, значи, води човѣка отъ з а р о б в а н е т о , отъ ограничението, въ което се намира, къмъ с в о б о д а . Напримѣръ, даденъ човѣкъ е заробенъ отъ нѣкакво ограничение, но е богатъ, има много пари. Той започва да дава пари на този, на онзи, помага имъ, и по такъвъ начинъ си спечелва много приятели. Като печели приятели, съ това той придобива и свободата си. Човѣкъ трѣбва да дава по закона на Любовъта, да знае, кому колко да дава. Защо? — Понеже всѣки день, всѣка година има свои опрѣдѣлени задължения. Задълженията произтичатъ отъ факта, че

всички хора съ органите на Божественото тъло. Щомъ живѣмъ въ Бога, ние сме Негови функции. Въ това отношение ние трѣбва да бѫдемъ носители на Божиите мисли и чувства.

Ще ви задамъ слѣднитѣ въпроси: колко трѣбва да яде човѣкъ? — Колкото му е нужно. Какъ се храни организътъ? — Когато кръвта минава прѣзъ клѣтките на организма, всѣка клѣтка задържа отъ нея само толкова, колкото ѝ е необходимо, а излишната частъ отъ кръвта остава да върви нататъкъ изъ организма, да продължава своя пътъ. Клѣтките въ човѣшкия организъмъ нѣматъ хамбаръ, въ който да складиратъ излишъка отъ храната. Ако клѣт-

китъ си направята хамбаръ, веднага въ тълото на човѣка започва да се развива нѣкакъвъ туморъ. Образува ли се нѣкаждъ изъ тълото на човѣка такъвъ хамбаръ, той вече е кандидатъ за онзи свѣтъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да се заеме съ задачата да учи всички свои кираджии, всички свои близки, които живѣятъ въ него, да не правятъ хамбари. Докато въ тълото на човѣка нѣма хамбари, той е здравъ и младъ. Нѣкой казва: „Какъ може да се живѣе безъ хамбаръ“? Защо е необходимъ хамбаръ на човѣка? Ще кажете, че докато човѣкъ има пъленъ хамбаръ съ запасна храна, гладенъ нѣма да остане. Питамъ: ако вие сте човѣкъ, пъленъ

съ магнитическата сила на Божията Любовь, ще имате ли нужда отъ хамбаръ? — Нѣма да имате. Отдѣто минете, вие ще привличате хората, и гладень никога нѣма да останете. На какво се дѣлжи това привличане? — На вжтрѣшната красота въ този човѣкъ. Такъвъ човѣкъ е уменъ, добъръ, съ по-високо съзнание отъ това на обикновенитѣ хора.

Казвамъ: когато човѣкъ говори, нѣма правила, по кой начинъ трѣбва да говори. Начинътъ, по който азъ правя доброто, не е общъ за всички хора. Този начинъ е специаленъ за мене. Може-би, азъ имамъ обичай да правя добро сутринъ, другъ — на обѣдъ, а трети — вечеръ. При това, въ

тия три момента отъ дня и начините за правене на добро сѫ съвършено различни. Всѣ-
ки човѣкъ има особенъ часъ,
особенъ день, въ който той
прави добро. Мнозина казватъ,
че когато човѣкъ прави добро
нѣкому, трѣбва да му каже
поне една сладка дума. — Не,
човѣкъ може да направи нѣ-
кому добро и безъ да му ка-
же сладка дума. Напримѣръ,
имало единъ гагаузинъ, тър-
говецъ въ Бургазъ, който пра-
вилъ добро, безъ да казва слад-
ка дума на човѣка. Напротивъ,
той даже се отнасялъ грубо съ
тия, на които правилъ добро.
Когато дохоядалъ нѣкой про-
секъ въ дюкяна му, той го из-
гонвалъ, нахоквалъ, като му казвалъ: „Махни се оттукъ, очите

ми да не те видятъ!“ Просекътъ си излизалъ теженъ, наскърбенъ. Този търговецъ ималъ силно развита съвѣсть, и щомъ просекътъ се отдалечавалъ, той веднага изваждалъ отъ касата си 10-15 лева, и хуквалъ да го гони ту въ една, ту въ друга улица. Най-послѣ го настигалъ въ нѣкоя затънтина улица, посмушквалъ го малко и му казвалъ: „На, вземи тия пари“. Слѣдъ това се връщалъ въ дюкяна си доволенъ.

По същия начинъ и сѫдбата постѫпва съ васъ. Въ първо врѣме, като този търговецъ, тя ни пѣди отъ дюкяна си, и послѣ ни намира въ нѣкоя затънте-ра улица, смушква ни малко и туря 20 лева въ джоба ни. Ако вие мислите, че свѣтътъ ще ви

посрещне съ лаврови вѣнци, лъжете се. Да, въ началото може да има вѣнци, но въ края бѫдете увѣрени, че ще има развѣнчаване. Мислите ли, че онази пѣвица, която е била посрещана на сцената съ лаврови вѣнци и ржкоплѣскания, утрѣ като изгуби гласа си, ще има сѫщия приемъ? — Не, друга нѣкоя ще дойде на мѣстото ѝ, а първата ще се гърчи отъ мжки, че мѣстото ѝ е заето. Всичко това привидно е така. Сегашниятъ животъ е прѣходенъ, и това ни най-малко не трѣбва да ни обезсърдчава. То е методъ на възпитание. На земята още не е дошълъ онзи истински идеаленъ животъ, къмъ който се стремимъ.

Често казватъ: „Човѣкъ трѣбва да прави добро!“ — Да, чо-

въкъ тръбва да прави добро, но доброто, въ широкъ смисълъ на думата, не съществува на земята. И Любовъта, въ този смисълъ, не съществува на земята. На земята има прояви на Любовъта, но конкретно, като велика, мощна сила, тя не може постоянно да живѣе въ човѣка. Ако Любовъта би живѣла на земята, между хората нѣмаше да има бѣ силки, нѣмаше да има затвори — отъ единия до другия край на земята щѣха да се чуватъ само пѣсни и веселби. Нѣкой казва: „Азъ обичамъ еди-кого си, любя го.“ — Това е само частична проява на Любовъта, но самата Любовь още не е дошла. Ако, наистина, това е самата Любовь, питамъ: какъ е възможно днесъ

да обичашъ този човѣкъ, а утрѣ да му измѣнишъ? Каква е тази любовь? Казано е въ Писанието: „Любовъта никога не отпада“. Понеже Богъ е Любовъ, Той нито се измѣня, нито се промѣня. Казвате: „Ние се стремимъ къмъ Бога“.— Щомъ се стремите къмъ Бога, трѣбва да имате въ съзнанието си само една идея за Бога, а именно: Богъ е Любовъ, която нито се измѣня, нито се промѣня.

Въ човѣка се различаватъ двѣ съзнания: човѣшко и Божествено. Човѣшкото съзнание кара човѣка а се обижда, когато нѣщо не е по волята му. Той започва да се гнѣви, иска да си отмѣсти на този, на онзи, сърди се, недоволенъ е. Слѣдъ това Божественото съзнание

започва да му говори: „Прости на тия хора, дъто не ти угодиха. Слабости иматъ, затова съм сгрѣшили!“ Тия двѣ съзнания въ човѣка вървятъ паралелно. Богъ въ насъ ни учи, какъ трѣбва да живѣемъ, но ние казваме: „Господи, засега Ти стой малко настрана. Ние имаме своя теория, която трѣбва да приложимъ въ живота си, да видимъ, какви резултати ще даде!“ Господъ отстѫпва и казва: „Добрѣ, приложете вашата теория!“ Докато ние сѫдимъ хората, работата върви добрѣ, но щомъ започватъ да ни сѫдятъ, работата ни трѣгва злѣ. Казано е въ Писанието: „Който сѫди, сѫденъ ще бѫде. Съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри!“

Ние не говоримъ за външни-
тѣ прояви на човѣка, но за проя-
вите на човѣшкого съзнание.
За насъ е по-важно, какво е
съзнанието на човѣка, а не то-
ва, какви думи е казалъ. Когато
съзнанието на човѣка е раз-
двоено, той минава за лошъ
човѣкъ. Въ момента, когато
съзнанието на нѣкой човѣкъ,
или светия, или на нѣкой ангелъ
се раздои, имаме лоши проя-
ви. И обратно: въ момента, ко-
гато съзнанието на кого и да
е се съедини, имаме добри
прояви. Десетъ пъти на денъ чо-
вѣкъ може да бѫде светия, пра-
веденъ, и десетъ пъти на денъ
може да бѫде грѣшникъ. Мно-
го писатели, поети пишатъ за
Любовъта, за доброто въ свѣта.
За Любовъта, както и за доб-

рото не се съди само по външните прояви на човека, но се взиматъ прѣдъ видъ вътрѣшните мотиви, вътрѣшните политики за проявленietо на Любовта къмъ нѣкого, или за правене добро нѣкому. Какъ мислите, добро ли ви прави банкерътъ, когато ви дава 20,000 лева на заемъ съ 40% лихва? Има ли той любовъ къмъ васъ? — Докато му изплащате редовно полицитъ си, вие сте честенъ, почтенъ човекъ прѣдъ него, и той ви обича. Прѣстанете ли да изплащате полицитъ си, вие сте безчестенъ човекъ, vagabонтъ, и той прѣстава да ви обича. Казватъ, че най-идеалната любовъ на земята била майчината, изобщо родителската. Какво виждаме,

обаче? Достатъчно е синътъ или дъщерята да не изпълнятъ желанията на родителите си, и тъй измънятъ своята любовъ къмъ тъхъ.. Значи, любовъта на майката и башата къмъ дъщерята се измъня; също тъй се измъня и любовъта на дъщерята къмъ тъхните родители. Гледате нѣкое малко дѣте пригръща майка си, радва ѝ се, не може безъ нея, но колкото повече расте, любовъта къмъ майка му охлажда, и когато това дѣте порасне, стане голѣмъ момъкъ, той казва на майка си: „Ти повече не ми трѣбвашъ. Азъти благодаря за всичко, което направи заради мене. Отсега нататъкъ азъ ще правя сѫщото за друга нѣкоя.“ Това сѫ специфични прояви на Лю-

бовъта, но човѣкътъ не е въ тѣхъ. Това състояние на човѣка е отчасти подобно на състоянието, въ което се намиратъ рибите. Една риба снася хиляди яйца и ги оставя на произвола на сѫдбата. Тя не се грижи повече за тѣхъ. За кое по-рано да се погрижи? Има ли рибата любовь къмъ тия хиляди яйца? Слѣдователно, когато нѣкоя майка не обича своя синъ, тя ативистически прѣживѣва състоянието на рибата. Тази любовь е рибишка. Наблюдавате нѣкой сомъ, движи се изъ водата, мърда мустаситѣ си, дано улови нѣкоя жертва, да я глѣтне.

Прѣзъ тази година отъ всички се иска правилна философия на съзнанието. За да опра-

вятъ хората работитѣ си, кога и да е, все трѣбва да дойде една година, подобна на 1929, чийто сборъ отъ цифритѣ да даде числото 21 или обратното на него — 12. Все трѣбва да дойде една година, която да съдѣржа двѣ деветорки. Какво е значението на цифритѣ, които образуватъ 1929 година?

— Числото едно, т. е. единицата означава неизмѣнното Божествено начало на нѣщата. Числото 9 показва различните възможности у човѣка за добро и зло. Числото 2 прѣдставлява егоизъма въ човѣка, който е причина за спорове, неразбирания между тѣхъ и т. н. Когато съберете $1 + 2 = 3$. Тройката е процесъ на равновѣсие. И сега, като извадите 3 отъ 9, т. е.

отъ доброто, ще получите б., което показва, че човѣкъ трѣбва да напусне злото, egoистичното въ себе си и да дойде въ Божествения животъ.

Единицата е законъ на Мѫдростта; двойката — законъ на Любовъта. Ако боравите съ Любовъта безъ Мѫдростта, непрѣменно ще направите нѣкоя погрѣшка. Всѣки отъ васъ е ималъ, па и сега има, по единъ или повече приятели, които обича. Питамъ: слѣдъ като сте дружили нѣколко години съ тѣхъ, не сте ли си казали нѣкоя обидна, горчива дума? — Казали сте си. И какво правите слѣдъ това? — Дадете си грѣбъ единъ на другъ, и слѣдъ врѣме се помирите. Отдѣлъ придобихте този навикъ? Какво

правите пъкъ, когато обичате нѣкого? Обръщате лицето си къмъ него – искате и той да ви гледа, и вие него да гледате. Който не ви обича, гърба си обръща къмъ васъ, а който ви обича, лицето си обръща къмъ васъ. Споредъ окултизма, адътъ и небето се различаватъ, именно, по това. Като отидете въ ада, ще видите, че всички негови жители обръщатъ гърбовете си къмъ Бога и казватъ: „Не искаме да знаемъ за Бога!“ Отидете ли въ небето, тамъ всички жители обръщатъ лицата си къмъ Бога. Слѣдователно, въ ада нѣма изгрѣвъ, тамъ сѫществува вѣченъ за-лѣзъ. Въ небето, обаче, има вѣченъ изгрѣвъ, понеже всички обръщатъ лицата си къмъ Б

ла. Залѣзътъ е символъ на изгубената Любовь. Щомъ слънцето залѣзе, и Любовъта се изгубва. Изгрѣвътъ е символъ на намѣрената Любовь.

Прѣзъ тази година вие ще имате отношения на взимания-давания, съ редъ сѫщества, нѣкои добри, нѣкои лоши, защото сѫ отъ разни степени на развитие. Ако сте умни, ще се ползвате отъ всички; ако сте глупави, повече ще страдате. И глупавиятъ има известна интелигентность, но въ всичкитѣ си пжтища той е своенравенъ, влѣдствие на което има повече изпитания и страдания. Глупавиятъ се мисли за божество, затова често иска да измѣня Божия планъ на нѣщата. Кой

човѣкъ до днесъ не е изка-
залъ своите протести противъ
Бога, защо го е поставилъ въ
това общество, защо го е пра-
тилъ на земята между тѣзи
родители, защо не му е далъ
голѣмо богатство, здраве и
много знания? Глупавиятъ мис-
ли, че Господъ трѣбва да се
занимава само съ него: той да
заповѣдва, а Господъ да из-
пълнява. Умниятъ, любещиятъ
човѣкъ се познава по слѣдно-
то качество: той разбира по-
стжпкитѣ на онзи, който го
обича, и знае, какво иска да
каже чрѣзъ тѣхъ. Казвате:
„Мжчно е да се познае, кой
ни обича!“ — Да, разуменъ,
любещъ човѣкъ трѣбва да
бѫдешъ, за да познаешъ, кой
те обича.

Мнозина казватъ: „Труденъ е духовниятъ путь!“ — Споредъ мене, най-лесниятъ путь е духовниятъ, но ако го знаешъ, разбира се; не го ли знаешъ, нѣма по-мжченъ путь отъ духовния. Духовниятъ човѣкъ е прозорливъ, той знае отъ кого да иска, той знае и какъ да иска. За изяснение на мисъльта си ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ царь въ древността обичалъ често да се дигизира, като се обличалъ въ прости, обикновени дрехи, а неговите слуги се обличали като генерали, и така се разхождалъ изъ града, самъ, безъ никакви слуги, да проучава живота на своите поданици. Единъ денъ, тъй прѣобрѣченъ, царъ се раз-

хождалъ съ слугите изъ своя палатъ. Въ това връме единъ просекъ успѣлъ да се промъкне до палата на царя и започналъ да проси милостиня отъ слугите му. Като погледналъ къмъ царя, отминалъ го и си рекълъ: „Какво ще искашъ отъ тебе? И ти си бѣденъ, като менъ“. Така постъпватъ много отъ съвременниятъ хора: искатъ помощъ отъ слугите на царя, но отъ самия царь не искатъ. Като дойдатъ до него, погледнатъ го и си казватъ: „И ти си като нась бѣденъ, нищо не можешъ да ни дадешъ!“ — и си заминаватъ. — Не, вие тръбва да се спрете, именно предъ човѣка облечъ съ дрипи. Той е дигизиранъ като бѣденъ, но е богатъ човѣкъ.

Само той може да ви помогне въ трудното положение, въ което се намирате. Това се отнася до съзнанието на човѣка. Това, което е облѣчено, наперено и вдига шумъ въ човѣка, то е неговиятъ слуга — ти отъ него нищо не проси. Дойдешъ ли, обаче, до онова, което външно е просто облѣчено, спри се тамъ и кажи своята дума, своята молба само единъ пжть — то ще ти помогне. То е Божественото въ човѣка. Ако знаете да Му говорите, нѣма да остане желание, което да не ви се изпълни. Когато желанията ви не се изпълняватъ, това показва, че вие искате помощь отъ вашите генерали, обѣчени хубаво, съ външенъ блѣсъкъ.

Тия генерали нѣматъ нишо въ себе си, тѣ не могатъ да ви помогнатъ — и тѣ сж бѣдни, като васъ.

Казвамъ: тази година ще се научите да различавате господаря отъ слугитѣ, царя отъ неговитѣ генерали. Това значи човѣкъ да познава себе си. Въ човѣшката душа се крие Божественото съзнание, което за да намѣри човѣкъ и да Mu поиска помощъ, въ него трѣбва да утихне всѣка буря, всѣки шумъ, да изчезне всѣка зависть, злоба, всѣко съмнѣние, маловѣрие и т. н. Изчезне ли всичко това отъ човѣка, той се поставя въ положение то на едно разумно дѣте, кое то чува и разбира тихия гласъ на Бога въ себе си. Про-

рокъ Илия бъше смѣлъ човѣкъ, изкла 400 души, слѣдъ което трѣбваше да прѣкара 40-дневъ постъ въ планината, да изкупи грѣховетъ си. Тукъ, обаче, той можа да чуе Божия гласъ. Богъ му се яви по три начина: въ бурята, въ огъня и въ тихия гласъ. Отъ бурята и отъ огъня той се уплаши и избѣга, но като чу тихия гласъ, закри лицето си и позна Бога.

Тази година азъ ви пожелавамъ да чуете тихия гласъ на Господа въ васъ. Той носи красивото, великото, мощното въ свѣта. Когато тихиятъ гласъ дойде въ човѣка, тогава неговиятъ характеръ е създаденъ вечно; тогава се проявява и неговата сила. Тихиятъ гласъ

прави човѣка силенъ и богатъ. Само богатиятъ човѣкъ може да бѫде добъръ. П. Славейковъ казва: „Парице, парице, всесилна царице; съ тебе въ рая, безъ тебе на края“. Паритѣ означаватъ разумността въ човѣка. Съ тази пословица Славейковъ иска да накара хората да мислятъ. Той билъ голѣмъ философъ. Четто бѣлгаригъ казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е простъ, той е роденъ за мотика, а хората го правятъ владика“. Това значи: мѣдриятъ човѣкъ може да стане владика, а глупавиятъ може да работи съ мотика.

И тѣй, азъ ви пожелавамъ да получите доброто, което новата година носи. Онѣзи, които идвашъ отгорѣ, ви казватъ:

„Тихи бждете!“ Миналата година ви казахъ да имате отворени очи, а тази година ви казвамъ да имате отворени торби, та кой какъ мине, да тури нѣщо въ тѣхъ. Не сж ли отворени торбите ви, никой нищо нѣма да тури, и тѣ ще останатъ празни. Всѣки да закачи торбата си на рамото и прѣзъ цѣлата година да седи отворена. Торбата ви трѣбва да бѫде отворена! Какво прѣдставлява тази торба? — Човѣшкото сърце. То трѣбва да бѫде отворено за свѣтлината. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да има човѣкъ връзка съ Бога, съ възвишени и разумни сѫщества! Тѣ сж тилъ въ неговия животъ.

Сега, поздравлявамъ ви съ

новата година! Старата и новата година ще бждатъ заедно до 22 мартъ. До това връме старата година ще прѣдаде всичко на новата. Понеже новата година се ражда сега, тя е още малко, голо и босо дѣтенце, за което трѣбва да се погрижите: да го облѣчете, обуща и дрешки да му направите. Нека тия думи ви послужатъ като ребусъ за разрѣщение.

Бесѣда отъ Учителя, държана на 31/XII, срѣщу нова година, 12 ч. в.
на „Изгрѣвъ“